

σταχυολογήματα

1

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

2020.4

"ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

Τό ἀβγό ἦταν ἄδειο...

Ὁ Ἀλέξανδρος γεννήθηκε μέ στρεβλωμένο σῶμα, ἦταν ἥπιας μορφῆς αὐτιστικό παιδί. Στὴν ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν ἦταν ἀκόμη στή Δευτέρα Δημοτικοῦ κι ἔμοιαζε ἀνίκανος νά μάθει. Ἡ δασκάλα του φρόντισε νά γίνει ...ιεραπόστολος. Νά μὴ μείνει σέ αὐτό, πού τό Ὑπουργεῖο τούς ἔχει πεῖ νά μάθουνε ἢ νά μὴ μάθουνε, γιὰ νά μὴν τό διδάξουνε. Μία μέρα ὁ Ἀλέξανδρος τὴν πλησίασε κουτσαίνοντας καί τῆς φώναξε «σ' ἀγαπῶ κυρία». Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φτάσει ἡ ἀνοιξη κι ὅλα τὰ παιδιά μιλοῦσαν μέ ἐνθουσιασμό γιὰ τό Πάσχα πού θά ἐρχόταν...

Ἡ κυρία ἔδωσε σέ καθένα ἀπὸ τὰ παιδιά ἓνα μεγάλο πλαστικό ἀβγό καί τούς εἶπε: «Θέλω νά τό πάρετε αὐτό στό σπίτι σας κι αὔριο νά τό φέρετε πίσω, ἀφοῦ, ὅμως, βάλετε μέσα κάτι, πού νά δείχνει δημιουργία καί νέα ζωή».

Τό ἐπόμενο πρωῖ εἴκοσι παιδιά ἦρθαν στό σχολεῖο γελώντας καί μιλώνοντας καθώς τοποθετοῦσαν τὰ ἀβγά τους στό μεγάλο καλάθι μπροστά στήν ἔδρα τῆς κυρίας τους.

Σέ λίγο ἦρθε ἡ ὥρα, γιὰ νά ἀνοίξουν τὰ ἀβγά. Στό πρῶτο ἡ δασκάλα βρῆκε ἓνα λουλούδι. «Ναί, τό λουλούδι ὅπωςδήποτε εἶναι σημάδι νέας ζωῆς», εἶπε ἡ δασκάλα καί συνέχισε λέγοντας «Μπράβο Μαρία!» στή μαθήτριά της, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχε σηκώσει τό χέρι της δηλώνοντας ὅτι τό ἀβγό εἶναι δικό της. Τό ἐπόμενο ἀβγό περιεῖχε μιά πεταλούδα, ἡ ὁποία, ὅμως, ἔδειχνε πολύ ζωντανή. Ἡ δασκάλα σήκωσε τό ἀβγό ψηλά: «Ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι ἡ κάμπια ἀλλάζει καί "μετασχηματίζεται" σέ μιά ὁμορφὴ πεταλούδα. Πράγματι, αὐτό εἶναι νέα ζωή, ἐπίσης», εἶπε ἡ δασκάλα.

Μετά ἡ δασκάλα ἀνοίξε τό τρίτο ἀβγό. "Τά ἔχασε". Τό ἀβγό ἦταν ἄδειο. Σίγουρα θά εἶναι τοῦ Ἀλέξανδρου, σκέφτηκε. Φυσικά δέν κατάλαβε τί ἔπρεπε νά πράξει ἐκείνη τή στιγμή. Ἐπειδή δέν ἤθελε νά τόν ντροπιάσει, ἄφησε τό ἀβγό στήν ἄκρη καί σήκωσε τό χέρι γιὰ νά πάρει ἄλλο. Ξαφνικά ὁ Ἀλέξανδρος πετάχτηκε. «Κυρία, δέ θά πείτε τίποτα γιὰ τό ἀβγό μου;» Ταραγμένη ἡ δασκάλα ἀπάντησε: «Μά, μά Ἀλέξανδρε, τό ἀβγό σου εἶναι

ἄδειο!» Ἐκεῖνος τήν κοίταξε μέσα στά μάτια καί τῆς εἶπε μέ ἀπαλή φωνή: «Ναί κυρία, μά καί τοῦ Χριστοῦ ὁ τάφος ἦταν κι αὐτός ἄδειος».

Ὁ χρόνος σταμάτησε. Ἡ δασκάλα προσπάθησε νά συνέλθει. Λίγη ὥρα μετά ρωτᾷ τόν Ἀλέξανδρο: «Ἐσύ ξέρεις γιατί ὁ τάφος ἦταν ἄδειος;» κι ἐκεῖνος ἀπαντάει: «Ναί, τό Χριστό τόν σκότωσαν καί τόν ἔβαλαν ἐκεῖ, ὅμως, μετά ἀναστήθηκε. Αὐτό δέ δείχνει τή νέα ζωή;»

Τό κουδούνι γιά τό διάλειμμα χτύπησε κι ἐνῶ τά παιδιά ἔτρεχαν μέ ἐνθουσιασμό γιά τήν αὐλή τοῦ σχολείου, ἡ δασκάλα ἔκρυψε τό πρόσωπό της. Καί ἔκλαψε...

Τρεῖς μήνες ἀργότερα ὁ Ἀλέξανδρος ἔφυγε ἀπό τή ζωή... Ὅσοι συμμετεῖχαν στήν κηδεῖα του, εἶδαν μέ ἔκπληξη πάνω στό φέρετρό του ...εἴκοσι ἀβγά. Ὅλα ἦταν ἄδεια. Σάν τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ μας πού ἦταν ἄδειος, ἐπειδή...

Χριστός Ἀνέστη!

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν &
πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com